

To se Matějovi vůbec nelíbilo. „Cože? A to jako proč?“

„To se radši odstěhuju k Luce!“ řekla našťvaně Bára a důrazně zabouchla dveře od bytu.

Vtom z obýváku vyběhl táta. „Pšššt! Proboha, kdo to tu dělá kravál?“

„Tak řeknete nám konečně, co se tady děje, že už nemůžeme ani pípnout?“ rozčilil se Matěj a Bára se k němu přidala. „Jestli si zase ta paní z bytu pod náma stěžovala, že jsme moc hlasití, tak už se opravdu odstěhuju. Nesnáším to tu!“

„Barunko, Barunko, pšššt!“ snažila se ji zklidnit maminka. „My vám všechno vysvětlíme. Máme tu novou spolubydlící a ta teď potřebuje klid.“

Dvojčata se na sebe udiveně podívala. Jakou novou spolubydlící? Do tohohle mrňavého bytu už se přece nikdo další

nevejde. Nebo že by rodiče přece jen pořídili psa, kočku, nebo alespoň andulku?

Tatínek na ně kývl prstem, aby šli za ním do obýváku. „Představte si,“ sděloval jim šeptem, „že se nám v truhlíku na okně uhnízdila poštolka.“

Děti by málem vykřikly radostí, kdyby jim maminka včas nedala ruce na pusu.

„Musíme být tiše, abychom ji nevyplašili. Byl se tu podívat soused pan Liška a kladl nám na srdce, ať ji nerušíme. Hlavně až snese vajíčka. Mohla by si je z leknutí rozbít.“

